

Kahden kuukauden kuluessa olivat Aya ja Sysi tulleet toisilleen läheisimmiksi ystäviksi kuin haltia ja ihminen olivat koskaan kaksitoistavuotiaina olleet. He ymmärsivät toisiaan täydellisesti ja olivat toisilleen rakkaita kuin erottamattomat siskokset. Maankiertäjäjoukko ja Vhalleenin haltiahydykskunta hyväksyivät näiden ystävyyden vähin äänin tutustuttuaan toisiinsa neuvonpidossa, josta oli nyt jo kaksi viikkoa. Sitä ennen tytöt olivat joutuneet tapaamaan toisiaan salaa aivan Vhalleenin kaukaisimmilla laitamilla Kielletyn Alueen reunassa, mikä oli osoittautunut hyvin vaikeaksi. Kaiken ilonsa ja onnensa keskellä oli Ayalla ja Sysillä kuitenkin monia huolia. Sib ja Ora tarttuivat heihin kuin takiaiset ja seurasivat kumpaakin herkeämättä kaikkialle, jolloin heillä ei ollut muuta mahdollisuutta kuin yrittä karata tytöiltä aina tilaisuuden tullen. Myös monet muut noin samaa ikäluokkaa olevat tytöt halusivat kaikki Ayan ystäviksi tätä kohtaan tuntemansa kunnioituksen takia, jolloin ennen niin huomaamaton Sysi joutui äkkiä ihailun ja huomion kohteeksi. Hän oli ylpeä, että saattoi omistaa Ayan kaltaisen ymmärtäväisen ystävän, mutta sen mukana oli tullut huoli siitä, että joku saattaisi viedä tämän häneltä omaksi ystäväkseen. Ylpeitä ihailijoita olivat juuri Sibin ja Oran ystävät ja entiset piit Mamill ja Hyacinta, joita kutsuttiin näiden lailla lyhyillä lempinimillä Milliksi ja Hyaksi. Seera Mistralin ja haltia Wyrelin lapset Delilah (Dea) ja Beulah (Bé) olivat myös osa ihailijajoukkoa, mutta ystävällisellä ja avoimella tavalla. He tunsivat Ayan ja olivat olleet tämän leikkitovereita kolmivuotiaista asti ja kohtelivat Sysiäkin ystävällisesti, vaikkeivät kyenneet ymmärtämään tätä sillä tavoin kuin haltiatuttavaansa. Sib, Ora, Mill ja Hya olivat kateudesta ja raivosta miltei suunniltaan, kun luonnon ymmärtäjä ja sanomattoman ihailun kohde ei suostunut olemaan heidän ystävänsä, vaan valitsi heidän sijastaan Sysin, Dean ja Bén. Ayasta, Sysistä, Deasta ja Béstä muodostui erottamaton tyttönelikko, joka jakoi keskenään niin surut kuin ilotkin sekä myös salaisuudet. Ystävysten yhteiset selvitettävät salaisuudet liittyivät Sysin salaperäisiin, tuntemattomiin vanhempiin, joiden tyttö luuli kuolleen, mutta Ayan luonnolta kuuleman viestin mukaan oli käynyt niin, että vanhemmat olivat jättäneet hänet heitteille jostain kumman syystä. Eikä siinä kaikki, tytön äiti oli elossa, mikä vain lisäsi ystävänelikon kasvavaa uteliaisuutta ja seikkailunhalua. Toiseksi he kaikki halusivat selvittää Kielletyn Alueen salaisuuden, minkä Aya oli vannonut ratkaisevansa.

*** Syksyn loppupuolella ilma kävi kylmemmäksi ja sateisemmaksi, joten Aya, Sysi, Dea ja Bé hakeutuivat yhdessä Ayan huoneeseen Girdan kuninkaallisen palatsin sisätiloihin, jonne kaupunkiin muuttaneilla maankiertäjäjoukon jäsenillä ei ollut asiaa ilman varsinaista kutsua tai jonkun kuninkaallisen tai Ayan sukuun kuuluvan suostumusta. Näin he saattoivat viimein olla turvassa edes jonkin aikaa Sibin, Oran, Millin ja Hyan ja näiden ystävien monilta, parveilevilta ja äänekkäiltä ihailijalaumoilta. Tumman, hintelän Sysin, varsasäärisen ja vakavakasvoisen Dean ja hauskanäköisen, vaalean Bén mielestä oli outoa, että lähipäivinä Aya enää harvoin lyöttäytyi heidän seuraansa, vaikka heillä olisi ollut vaikka millä mitalla yhteistä aikaa. Joukosta tarkkasilmäisimpänä ja haltialle läheisimpänä Sysi huomasi, että tämä oli rauhaton jostain kummallisesta syystä, jonka täytyi liittyä jotenkin luonnon kertomaan kummalliseen viestiin. Eräänä päivänä hän seurasi Ayaa Bén ja Dean kanssa pitkin palatsin käytäviä käyttäen piilopaikkanaan syvennyksiä, varjoja ja pylväitä. Kolmikon yllätykseksi haltia ei suunnannutkaan omaan huoneeseensa eikä lukkiutunut sinne kuten tavallista, vaan jatkoi matkaansa määrätietoisena näköisenä kohti palatsin alinta kerrosta. Suuressa, kaikuvassa ala-aulassa ei juuri myöhäisen iltapäivän aikaan ollut ketään ja Sysi, Dea ja Bé saivat kiittää onneaan illan takia pidenneistä varjoista, joihin piiloutuivat, vaikka tiesivät, että Aya oli jo varmasti kuullut tarkoilla haltiankorvillaan heidän tulonsa ja tiennyt jo kauan heidän olevan siellä. Haltiatyttö suunnisti kohti koristeellista ulkopariovea, avasi sen ja astui ulos, jolloin vakoilevat ystävät kiirehtivät hänen peräänsä. Ulkona sade oli lakannut jo ajat

sitten, mutta raskaat, tummat pilvet olivat hiljalleen väistyneet laskevan auringon tieltä, joka loimotti kaukana läntisessä taivaanrannassa kuin pahansuopa silmä kylväen kaikkialle kullanpunaista, liekehtivää valoaan. Vesilätäköt palatsin edustalla kimmelsivät kuin pohjattomat silmät heijastaen pinnastaan maiseman toisena valjuna rinnakkaismaailmana. Puissa kimmeltävät vesipisarat olivat kuin taivaan sinisestä merisilmästä pudonneita helmenkaltaisia kyyneleitä, jotka tipahtelivat hiljaa maahan lehdistä alastomilta, märiltä oksilta. Metsä tuoksui sateelta ja kaipaukselta kesästä, joka oli ollut ohi jo ajat sitten. Sysi, Dea ja Bé seurasivat Ayaa aina Kielletyn Alueen reunaan saakka, jonne haltia viimein pysähtyi suurelle, hylätylle ja rehevälle niittyaukealle heidän piilouduttuaan puitten taakse varpuja ja pensaita kasvavan jyrkän kukkulanrinteen juurelle. Kalpealla, valjunktalaisella taivaalla lenteli muutama yksinäinen, surullinen lintu. Heti Kielletyn Alueen reunaan saavuttuaan Sysistä, Béstä ja Deasta tuntui, kuin surullisuus ja alakuloisuus olisi vallinnut paikan yllä sekä myös nimetön uhka ja vaara, joka kätkeytyi niityn takana siintävän synkän metsän sekaan. Kaikki kolme katsoivat Ayaa, joka oli selin heihin. Tämän kultanvaaleat hiukset kiilsivät auringon lempeissä säteissä ja haltian kohottaessaan päätään ja kääntäessään sitä, he näkivät itsestään päin viistosti vasemmalta katsottaen, kuinka suoran, kauniin profiilin herkkä siluetti piirtyi mustana hahmona vasten vaaleaa, iltapäiväistä taivasta. Tuuli leikitteli tämän pitkällä hiuksilla. Sysillä, Dealla ja Béllä meni hetki tajuta, että Aya kuunteli tarkkaavaisesti luonnon viestittämää sanomaa, joita heidän omat korvansa eivät kuulleet eivätkä pystyisi koskaan kuulemaankaan. Äkkiä heleä, ihmeellinen ääni purkautui haltian huulilta ja silloin he kuulivat, kuinka haltia lauloi - lauloi ensi kertaa elämässään niin kauniisti, että se sai kyyneleet kaikkien kolmen silmiin. Ystävykset kuuntelivat ja unohtivat kuunnellessaan hetkeksi kaikki huolensa - pelon, surun ja uteliaisuuden Kielletylle Alueelle kätkeytyvästä salaisuudesta. Eivätkä he koskaan unohtaneet Ayan laulua ja sen ikuista kauneutta.